

Prestur um Torontorørsluna:

At byggja trúnnu á upplivingar er at byggja á sand

Tað er altíð bara positivt, at fólk lata seg upp fyri trúnni og verða frelst, men um so er, at fyribrygdini, og ikki Orðið, gerast tað berandi í trúnni, heldur hon ikki

EDVARD JOENSEN

Upplivilsini, sum fólk fáa á møtunum hjá Toronto-rørsluni, eru vorðin síðustillað við Guðs orð, sum lisið verður í Bibliuni.

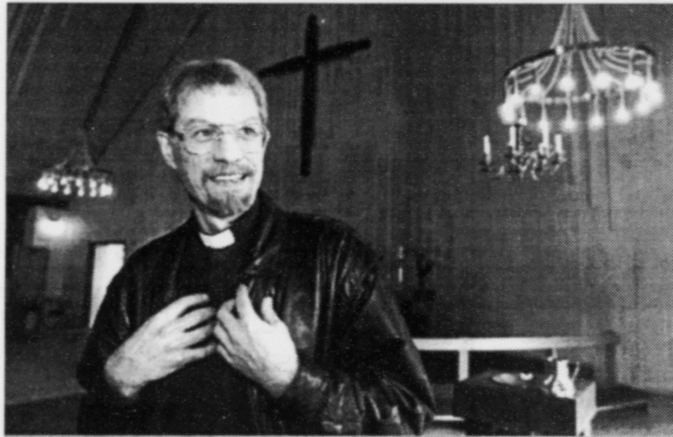
»Tað er vandamikið, tá tað ikki er gjøgnum Orðið, men gjøgnum fyribrygd og upplivilsir, at Guð boðar náði sína,« sigur Peter O. K. Olofsson, sóknarprestur í Fuglafirði.

»Eg havi bara upplivað still og friðarlig møtir,« sigur Jennis av Rana, sum er ein av fyrrreikarunum av møtirøðini, sum verður í Havn í vikuni.

Jennis av Rana sigur, at tað koma eini 15 - 20 fólk higar frá samkomum í Ohio í USA og Toronto í Canada. Tveir prædikumenn og restin eru sonevndir fornbiðarar, sum hjálpa fólk í bøn.

Jennis av Rana, sum er kommunulekni í Tórshavn, vátar, at tað kann henda, at fólk, sum hava verið sjúk leingi, gerast frísk á møtunum hjá rørsluni.

Og sum lekni hevur hann

Peter O.K. Olofsson, sóknarprestur í Fuglafirði ræður fólk frá at fara á møtini hjá Toronto-rørsluni

ongar trupulleikar av tí. Hann sigur, at tá hann er á møti, er hann ikki lekni og hugsar ikki um at stilla diagnoser.

»Vit vita, at tá tú kemur nærri Harranum, kann

henda, at tú verður frískur. Og Harrin hugsar ikki um diagnoser, men bert um menniskjað,« sigur Jennis av Rana.

Men grøðingin er ikki nakar »centralur« partur av

møtunum, sigur hann.

Orðið er kletturin

Peter O.K. Olofsson, sóknarprestur í Fuglafirði, metir ikki, at læran hjá Torontorørsluni heldur.

»Tað er altíð positivt, at fólk verða endurnýggjað og frelst,« sigur hann. »Men her er spurningurin, hvør keldan er til endurnýggjanna. Upplivilsini ella Biblian.«

Nú er tað ikki longur gjøgnum Orðið og sakramentini, at Guð ber fram náði sína, men gjøgnum upplivingar. Og ikki er lætt at skilja í millum, um hesar upplivingar koma frá Guði, ella tær eru nakað, sum menniskjuni sjálv finna uppá, sigur Peter Olofsson.

Og hann undirstrikar, at tað er greitt, at tá bygt verður á fyribrygdini, ríður stóðin undan. Men verður hinvegin bygt á Orðið, stendur tú á fastari klettgrund.

Fólk detta

Eitt, sum ofta hevur verið ført fram, tá fólk tosa um Torontorørsluna, er, at fólk fara upp at ristast, gala sum hanar og detta frá hond á gólvið.

Jennis av Rana sigur, at tað er rætt, at fólk detta. Men tað var ikki hesum, fólk

vóru mest upptikin av.

Frá eini keldu, sum hevur upplivað eitt slíkt møti, veit Sosialurin, at fólk standa aftan fyri og líkasum bíða eftir at nú fer tann og tann at fáa eini herðindi, sum enda við at hann dettur. Fyri at viðkomandi ikki skal fáa skaða av fallinum, stendur ein annar persónur klárur at lofta honum.

Júst hetta er nakað av tí, Peter O.K. Olofsson, sóknarprestur, sipar til, tá hann ivast í, um upplivilsini koma frá Guði ella monnum.

Og tað er ræðandi at vita sær, at um fyribrygdini og upplivilsini ikki vísa seg, merkir tað, at Guðs náði eisini er burtur.

Peter O.K. Olofsson, sóknarprestur í Fuglafirði sigur, at hann bert kann ráða fólk frá at fara á møtini hjá Torontorørsluni.

Danskur professari í guðfrøði:

Torontorørslan spælir við eld

Um Toronto-rørslan ikki ansar sær, kann hon gerast ein brúgv hjá ymsum ranglærum og trúarvillingum

EDVARD JOENSEN

Torontorørslan spælir við eld í dupultum týdningi og á ein hátt, sum lætt kann gerast guðsspottan.

So avgjörður er dansk professorin í guðfrøði við Universitetið í Århus, Johannes Aagaard. Hann er eisini er leiðari á Dialogcentret í Århus, sum kannar nýátrúarligar rørslur.

»Tá vit tala um eld,« sigur Johannes Aagaard, »tala vit um eld Heilaga andans. Og fyri honum falla vit fram eftir rommum, meðan Torontofólkini falla afturyvir.«

Og tað er púra ómotiverað, tá fólk missa skilið á hesum møtunum, sigur leiðarin á Dialogcentret í Århus, Johannes Aagaard.

Fólk flenna og gráta, detta ella láta sum kariatúrini, uttan at vita, hví tey gera tað.

Tú skalt ikki spæla við eld Heilaga andans, sigur

Johannes Aagaard.

»Eg ivist í, um Torontofólkini yvirhøvur eru greidd yvir, hvat tey eru farin í holt við, og hvørjar kreftir tey spæla við,« sigur hann.

Eins og aðrir, sum atfinningsamt hava kannað Torontorørsluna, sigur Johannes Aagaard, at tað er vandamikið, tá fólk fara at byggja sína trúgv á tað, sum eygð sær, og ikki á tað, Orðið sigur okkum.

Trúgvn er ósjónlig

Tað er eingin ivi um, at tað eru nógv sonn rætt-trúgvandi kristin fólk í Torontorørsluni eisini, sigur Johannes Aagaard, professari. Men tey kunnu skjótt verða misnýtt av fólk, sum ikki tekur tað so tungt, hvussu tey fara við trúnni.

Og ganga tey eftir Bibliuni, sum er Guðs orð, vita tey, at tað er ikki neyðugt við upplivingum fyri at trúgva.

Í Hebrearabrávnum, 11. kapitli, fyrsta ørindi, stendur stutt og greitt um trúnnu: »Men trúgv er treyst í tí, sum vónað verður, sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja.«

Lívins Orð

Ein av samkomunum, sum stendur sum innbjóðari til Torontofundirnar í Havn, er Lívins Orð.

Johannes Aagaard, leiðari á Dialogcentret í Århus, ávarar Torontorørsluna í móti at hava nakað við samkomuna Lívins Orð, ella aðrar samkomur, sum spróttar eru úr hesi rørslu, at gera.

Hetta eru ekstremt karismatiskar rørslur, sum alla tíðina royna at trongja seg inn í aðrar samkomur, sigur hann.

»Lívins Orð er ranglæra, sum farin er um alt mark,« sigur Johannes Aagaard.

Tað er greið guðsspottan,

Samkoman Lívins Orð er trúarvilling út um alt mark, sigur dansk professorin í guðfrøði, Johannes Aagaard

tá ein røsla lærir, at um tú trýrt á tað, vit læra, verður tú ongantíð sjúk. Og trýrt tú veruliga rætt, verður tú ríkur og fært materiella framgongd í lívinum.

Andi sál og líkam

Lívins Orð ella »Framgongdarteologiin«, sum rørslan eisini verður nevnd, er ein samhangandi skipan.

Menniskjað er greinað sum »ein andi, sum hevur sál og býr í einum likami.«

Talan er um skilnað millum líkam og sál øðrumegin og menniskjansligan anda hinumegin. Andin er identitetur menniskjunnar.

Rørslan lærir, at menniskjað hevur ikki bert mugu-

leika, men rætt til framgongd og vælstand á øllum lívins økjum.

Men tað eru ávisar forðingar í andaheiminum, sum mugu fáast av vegnum fyrst.

Og hesar forðingar eru íkomnar orsakar av Djævliinum og andum hansara, sum eru veruliga grundin til sjúku, neyð, vesældóm, liðing og afturgongd.

Um tú kemur við onkrum skilgøðum frágreidingum um, hví hetta kann vera so, verða tær doyvdar niður.

Ivi um kristnitrúgv

Ósemja er um, hvørt Framgongdarsamkomurnar eiga pláss millum kristnar samkomur yvirhøvur. Og mang-

ir atfinningar vísa á, at samkomurnar hoyra til uttan fyri tað, sum við nøkrum sum helst rætti kann nevast kristnar samkomur.

Teir vísa á, at læran um, at trúgvn tryggjar ríkidømi og framgongd, er órimilig. Hon kann snøgt sagt ikki sameinast við fleiri stöð í Nýggja Testamenti.

Til dømis Lukas 6,20-26; 9,23 f; 14,26 ff, sum nevnir »krossteologiina«. Og uttan hana verður Kristnitrúgvn grunnskygd og følsk.

»So um fólk ikki vára seg fyri Lívins Orði, kunnu tey skjótt gerast ein brúgv til falslæru,« sigur Johannes Aagaard, professari.